

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

Het verhaal van Conn-eda

Koning Conn van Ierland had een edele zoon, Conn-eda genaamd, en hij was echt de oogappel van zijn vader, niemand was hem dierbaarder.

Zijn moeder was gestorven toen hij nog een kind was, en na een tijdje trouwde zijn vader, de koning, opnieuw. Hij trouwde met de jongste dochter van zijn hogepriester. Maar de waarheid is dat hij niet met haar trouwde omdat hij van haar hield. Hij trouwde met haar omdat zijn raadslieden hem vertelden dat het verstandig voor hem was om dat te doen, want haar vader, de hogepriester was zeer machtig.

De nieuwe koningin was een wrede vrouw en haar haat tegen Conn-eda was bitter en diep. Ze haatte hem omdat hij zo knap en goedhartig was, en ze haatte hem omdat hij zijn vader zo dierbaar was, maar bovenal haatte ze hem omdat iedereen naar hem keek als degene die ooit hun koning zou worden, wat al snel zou gebeuren want zijn vader was oud en zwak.

Na een tijdje kreeg de jonge koningin zelf een zoon, en toen haatte ze Conn-eda nog erger dan ooit en beraamde ze plannen hoe ze van hem af kon komen, want ze wilde dat het koninkrijk haar eigen zoon toe zou komen.

Nu woonde er aan de achterkant van het kasteel een vrouw in een armzalige vervallen hut, en er werd gezegd dat ze veel wist van magie, en iedereen was

bang voor haar. Zij was de kippenvrouw en had de leiding over alle kippen die bij het kasteel hoorden. Ze was een knappe vrouw maar een beetje vreemd, en niemand kon zeggen of ze jong of oud was.

Op een dag ging de koningin alleen naar de hut van de kippenvrouw, want ze wilde haar advies vragen. Ze schaamde zich een beetje om te gaan, omdat de vrouw een tovenaars was.

"Koningin Durfulla," zei de kippenvrouw, "ik weet waarom je naar me toe bent gekomen en wat je wilt."

Dat verraste de koningin en ze zei: "Wat wil ik dan?"

"Jij wilt jezelf ontdoen van de jonge Conn-eda en je bent hierheen gekomen voor advies. Maar ik ben niet iemand die iets voor niets geeft. Welke beloning krijg ik als ik jou mijn advies geef?"

"Welke beloning wil je?" vroeg de koningin.

"Het is niet zo veel en niet zo weinig. Geef me genoeg wol om het gat tussen mijn arm en lichaam te vullen als ik mijn hand op mijn heup leg met mijn elleboog naar buiten, en geef me genoeg rode tarwe om het gat te vullen dat ik zal boren met mijn spinstok. Dan geef ik jou advies voor jouw vragen."

Welnu, de koningin moest daar wel om glimlachen, want het leek slechts een kleine beloning die de vrouw vroeg, en ze stemde er graag mee in om die te geven.

"Laat de wol en de tarwe dan morgen hierheen brengen," zei de kippenvrouw. "Twintig karrenvrachten wol en twintig karrenvrachten tarwe zullen genoeg zijn om de holte tussen mijn arm en lichaam en het gat dat ik zal maken te vullen."

De koningin vond dat vreemd en wilde zeggen dat de kippenvrouw aan het dromen was, maar toch stond ze de volgende dag weer voor de deur van de kippenvrouw en vlak achter haar aan kwamen twintig karrenvrachten wol en twintig karrenvrachten tarwe. De paarden trokken de karren en de voermannen knalden met hun zwepen.

De kippenvrouw stond in de deuropening met haar hand op haar heup en haar elleboog naar buiten, en de mannen pakten een armvol wol en stopten die in de holte van haar arm, maar de wol viel door de holte het huis binnen. Ze stopten nog een armvol tussen haar arm en lichaam, en daarmee gebeurde hetzelfde. Pas toen het huis zo vol wol zat dat het er niet meer in kon, konden ze de holte van de arm van het kippenvrouwetje vullen terwijl ze nog steeds in de deuropening stond. "En nu de tarwe," zei de kippenvrouw.

Toen leidde ze hen naar het huis van haar broer, dat dichtbij was, en klom op het dak. Het dak was van turf, en ze boorde met haar spinstok een gat door het turf, zodat zodra ze de tarwe in het gat goten, het het huis in liep, en pas toen het huis zo vol was dat er niets meer in paste, konden ze ook het gat vullen.

"Nu ben ik tevreden," zei de kippenvrouw, maar dat was meer dan de koningin kon zeggen, want zij was een gemene vrouw. Als de kippenvrouw haar echter kon vertellen hoe ze zich van prins Conn-eda kon ontdoen, was dat meer waard voor haar dan alle tarwe en wol die ooit werden verbouwd.

"Luister nu goed naar wat ik je vertel," zei de kippenvrouw. "Je hebt me getrouw en volledig betaald,

en ik ben ook bereid mijn deel van de afspraak na te komen. Ver genoeg hier vandaan ligt een groot donker meer, en de naam ervan is Lough Erne. Onder zijn water leeft de koning van het Fiborg-ras, een ras dat het gelukkigst is als het in het water leeft. Daar, in de tuin van de koning, groeien drie gouden appels. In zijn stal staat een groots zwart paard. In zijn kasteel ligt de puppyhond Samur, en de magische krachten van die hond zijn groot. Je moet Conn-eda sturen om deze dingen voor je te halen en ze binnen een jaar en een dag terug te brengen en er is geen levend wezen dat die dingen kan zoeken zonder zijn leven te verliezen tijdens het zoeken, tenzij hij magie heeft om hem te helpen."

"Maar hoe kan ik Conn-eda sturen?" vroeg de koningin, "want hij is geen kind meer dat mijn bevelen uit kan voeren."

"Dat zal ik je ook vertellen," antwoordde de kippenvrouw.

Ze haalde vervolgens een schaakbord en schaakstukken tevoorschijn en gaf ze aan de koningin. "Neem deze mee naar huis," zei ze, "en bel Conn-eda om een spelletje schaak met je te komen spelen. Ik heb een spreuk op de schaakstukken gezet en ik heb een spreuk op het bord gezet, zodat je zeker weet dat je wint; maar voordat je gaat spelen, moet je met de prins afspreken dat degene die verliest, iets moet doen voor de winnaar. En hetgeen dat je van hem zult vragen, is dat hij je de drie dingen teruggeeft waarover ik heb verteld. Maar zorg ervoor dat je alleen dat ene spel speelt, want nadat dat is gespeeld, verdwijnt de magische kracht."

De koningin was blij met het advies van de kippenvrouw, en ze nam het schaakbord en de schaakstukken mee en beloofde alles te doen wat haar was opgedragen. Toen haastte ze zich terug naar het kasteel.

Zodra ze daar was, liet ze Conn-eda komen om een spelletje schaak te spelen, en hij kwam op haar bevel en ging met haar aan het bord zitten.

"Het is niet voor niets dat we vandaag samen spelen," zei de koningin, "degene die verliest, moet iets voor de ander doen, en de winnaar mag eisen wat hij wilt."

Hiermee stemde Conn-eda in. Hij had wel in zijn hoofd dat de koningin een list tegen hem beraamde, maar hij was niet bang voor haar, want hij zorgde ervoor dat hij haar kon verslaan in het spel.

Dus gingen ze zitten om te spelen, en Conn-eda was een goede speler, en de koningin was een veel mindere speler, maar het leek alsof er een mist voor de ogen van de prins hing, en toen hij dacht dat hij één keer iets fout had gespeeld, ontdekte hij dat hij nog meer fouten had gemaakt, en even later zag hij dat hij het spel had verloren en dat de koningin de winnaar was.

Toen lachte de koningin hardop en duwde het bord van zich af. "Het spel is van mij, Conn-eda," riep ze, "en het is aan jou om te doen wat ik wil. Wat ik ook vraag, dat zul je moeten doen, hoe moeilijk het ook is."

Toen de prins dat hoorde, maakte zijn hart zich zorgen en hij zei tegen haar: "Wat eis je van me?"

"Het volgende," antwoordde de koningin. "Binnen een jaar en een dag zul je me drie gouden appels brengen, en een groot zwart paard, en de magische puppyhond Samur en ze zijn allemaal van de koning van het Fiborg-

volk. Hij woont op de bodem van Lough Erne, maar waar dat is weet ik niet, en jij moet het zelf zoeken."

Toen prins Conn-eda dat hoorde, wist hij dat de koningin hem inderdaad had bedrogen, en dat ze eigenlijk zijn leven wilde nemen. Maar hij veinsde en verborg zijn angst en zei: "Ik zal het doen, als het in de macht van een sterveling is om dat te doen. En nu zullen we nog een spel spelen, en opnieuw zal het zo zijn dat de verliezer moet doen wat de winnaar zegt."

De koningin was zo opgetogen dat ze de waarschuwing van de kippenvrouw vergat en triomfantelijk en gewillig instemde om nog een keer met Conn-eda te spelen.

Maar nu was de magie uit het bord verdwenen en deze keer was de prins de winnaar.

Toen de koningin ontdekte dat ze had verloren, werd haar gezicht bleek en zonk haar hart in haar schoenen. "Je hebt gewonnen, Conn-eda," zei ze. "En wat moet ik voor jou doen?"

"Het volgende," zei Conn-eda. "Gedurende het jaar en de dag dat ik weg ben, moet jij op de top van de hoogste toren van het kasteel zitten en niets anders eten dan zoveel rode tarwe als je kunt oprapen met de punt van je spinstok."

Dat was een hard lot voor de koningin, maar het zou tenslotte maar voor een jaar en een dag zijn, en aan het einde van die tijd zou ze weer vrij zijn en voor altijd van prins Conn-eda verlost zijn, dus de afspraak was niet zo moeilijk als het op het eerste gehoor leek. Dus ging de koningin naar boven en nam haar plaats in de hoge toren in, en de prins besteeg zijn paard en reed

de wereld in, op zoek naar de gouden appels, het grote zwarte paard en de magische puppyhond Samur.

Maar eerst ging Conn-eda naar een wijze man die hij kende en die een vriend van hem was. Vele en vele gunsten had de prins voor hem gedaan, en nu was het tijd om er een terug te vragen.

De wijze man hoorde Conn-eda aan komen galopperen en kwam het huis uit om hem te ontmoeten, en de prins stapte van zijn paard en begroette hem respectvol.

"Ik zit in grote problemen," begon Conn-eda, "en ik ben naar je toe gekomen om te zien of je me kunt helpen."

"Dat zag ik meteen aan je gezicht," antwoordde de wijze man, "en je kunt maar beter bij het begin beginnen en me het hele verhaal vertellen, want pas als ik het helemaal heb gehoord, weet ik het best hoe ik je kan helpen."

Dus de prins vertelde de wijze man de hele zaak van begin tot eind. Hij vertelde over de haat van de koningin jegens hem en over de manieren waarop ze had geprobeerd hem pijn te doen; hij vertelde hoe ze hem had gevraagd een spelletje schaak met haar te spelen, en hoe hij haar had gevreesd en er toch niet aan had getwijfeld het spel te winnen; en hij vertelde hoe hij op de een of andere vreemde manier de verliezer was geworden, en hoe de koningin een daad van hem had opgeëist, en wat ze had opgeëist.

"En we speelden weer, en die keer verloor zij"; en hij vertelde wat hij van haar had geëist.

"En het was niet meer dan wat ze verdiende," zei de wijze man. "Ik twijfel er niet aan dat de koningin heeft geprobeerd je het leven te laten verliezen in deze

handel, en het was een slim brein dat deze truc heeft bedacht. Er zit iemand anders achter dan de koningin." Hij dacht even na en sprak toen weer. "Er is maar één persoon die kon weten van de gouden appels, het grote zwarte paard en de toverhond Samur, en dat is de wijze vrouw die in de hut achterin het paleis woont. Ze noemt zichzelf een kippenvrouw, maar in werkelijkheid is ze Carlleach van Lough Corib, en de zus van de Waterkoning zelf. Er zijn vier watermensen, drie broers en een zus. De eerste is koning van de Fiborgs en de tweede is betoverd. De derde woont in een huis naast dat van de kippenvrouw, en de vierde is Carlleach zelf. En nu zal ik doen wat ik kan om jou te helpen."

"Waar Lough Corib is weet ik niet, maar in mijn stal staat een klein ruig zwart paard. Hij is de moeite niet waard om naar te kijken, maar hij is groot in kracht. Neem hem mee en rijd waarheen hij je ook draagt, en laat de teugel los om zijn nek zodat hij zijn eigen weg kan kiezen. Hij zal je naar de rots brengen waar de Vogel van Wijsheid zit. Drie dagen, om de drie jaar, zit de vogel daar, en er gebeurt weinig in de wereld waar hij niets van af weet. Dit is de tijd voor hem om op de steile rots te gaan zitten, en als hij wilt praten, kan hij je vertellen hoe je het meer en de schatten van de Waterkoning kunt vinden."

De wijze man haalde toen een heel mooi en heel kostbaar juweel uit een doos die op een plank achter de deur stond en gaf het aan Conn-eda.

"Als de Vogel van Wijsheid niet wil spreken," zei hij, "geef hem dan dit juweel in zijn klauw, en dan kan het zijn dat hij je wel zal antwoorden."

Conn-eda nam het juweel aan en bedankte de wijze man vriendelijk, en toen ging hij naar de stal en leidde het ruige kleine zwarte paard naar buiten en klom op hem in plaats van op zijn eigen mooie ros, en inderdaad was het kleine paard geen blik waard. Maar zodra Conn-eda op zijn rug zat, ontdekte hij wat een waardevol paard hij was, want weg ging hij, lichter dan een vogel en sneller dan de wind, zo had Conn-eda nog nooit gereden.

Lange tijd ging het ruige zwarte paard vooruit, en al die tijd liet Conn-eda de teugel los, zodat het paard vrij was om zijn eigen weg te kiezen. Toen kwamen ze in het zicht van een klif, en op de klif zat een grote grijze vogel. Hij zat zo stil dat het hij een deel van de rotsen had kunnen zijn, en de ogen in zijn hoofd waren zo dof als koude, dode stenen.

Het paard stopte voor de rots en verzocht de prins met de vogel te praten. "Want het is de Vogel van Wijsheid waarover de wijze man sprak," zei hij, "hij kan ons vertellen wat we nu moeten doen, anders kunnen we net zo goed teruggaan naar de weg waarlangs we gekomen zijn, want we zullen dan nooit weten waar het meer is waar de koning van de Fiborgs leeft."

Toen verhief Conn-eda zijn stem en riep naar de vogel. Drie keer riep hij, maar de vogel bewoog geen veer, maar bleef stil zitten alsof hij uit de rotsen was gehouwen.

Toen zei het ruige ros: "Geef het juweel, Conn-eda, en misschien zal hij dan spreken."

De prins nam het juweel uit zijn boezem, waar hij het droeg en hield het omhoog zodat het glinsterde in het

zonlicht, en opnieuw riep hij naar de vogel. Deze keer draaide hij zijn kop om en keek hem aan, en zijn ogen werden helder alsof er een vuur in brandde. Toen vloog hij naar beneden en ving het juweel in zijn klauw en vloog ermee terug naar de klif.

Daar zat hij, opende zijn snavel en riep met harde stem: "Conn-eda! Conn-eda! Zoon van de koning, ik weet waarom je bent gekomen en wat je van me zou willen hebben. Draai het licht naar beneden en til de steen op die zich dichtbij de rechter voorvoet van je ros bevindt. Daaronder vind je een bal en een beker. Pak ze op, want je zult ze allebei nodig hebben. De bal moet je voor je uit rollen en volgen waar hij je ook naartoe leidt. Het brengt je naar de plek waar je heen wilt. De beker heb je later nodig."

Toen sloot de Vogel van Wijsheid zijn snavel en het licht doofde uit zijn ogen, en weer zat hij zo stil en grijs alsof er geen levensadem in zat.

Conn-eda ging zitten en zocht naar de steen waarover de vogel hem had verteld, en hij kon hem niet missen want de rechtersvoorhoef van het paard stond er tegenaan. Hij tilde het op en daar vond hij een beker en een bal. De beker plaatste hij in de boezem van zijn overhemd, maar de bal gooide hij voor zich uit, in overeenstemming met het verzoek van de vogel. De bal rolde verder en verder, heuvel op en dal af, over moeras en door doornstruiken, terwijl Conn-eda op het ruige ros er achteraan ging.

Na een tijdje leidde het hen naar de rand van een meer zo donker en diep dat je zou denken dat er geen bodem

was. De bal stuitte in het meer en verdween zo uit het zicht.

De prins was wanhopig. "Wat moeten we nu doen?" riep hij. "Als we de bal volgen, zullen we verdrinken in de diepe wateren van het meer, en als we hem niet volgen, zullen we nooit het paleis van de Waterkoning vinden."

Maar het ruige ros zei hem moed te houden. "We moeten inderdaad nog steeds de bal volgen," zei hij, "maar toch is het mogelijk dat ons geen kwaad overkomt. En blijf nu maar zitten, mijn meester."

Daarmee stortte het paard zich in het meer, en liep heen en weer door het stille koude water.

Conn-eda deed zoals het ros hem vroeg, en weldra waadden ze door het water en kwamen uit bij een stuk land met aangename weiden en stromende beekjes. Het meer was als een hemel boven hen, waar de zon doorheen scheen, en geen van beiden was nat, en de bal lag daar aan hun voeten.

"Nu, Conn-eda, richt je licht naar beneden," zei het ros, "en steek je hand eerst in mijn ene oor en dan in het andere oor. In de ene vind je een klein rieten mandje en in de andere een fles geneeskrachtig water. We zullen ze allebei nodig hebben, want nu naderen we het gevaarlijke deel van het avontuur."

De prins deed wat hem gezegd was en stak zijn hand in de oren van het paard. In het ene oor vond hij de rieten mand en in de andere de fles met water. Toen klom hij weer op zijn rug en reed weg. De bal die al die tijd stil had gelegen, rolde voor hen uit om de weg te wijzen, en ze volgden hem op de voet.

Na een tijdje kwamen ze aan het einde van de weide en daar was een grote strook water met een verhoogde weg die eroverheen liep, en langs de verhoogde weg rolde de bal. Maar Conn-eda hield stand, en dat was geen wonder, want de verhoogde weg werd bewaakt door drie grote vurige slangen. Ze lagen daar uitgestrekt over de weg, en de rook steeg op uit hun ademhaling, in drie grote kolommen. Terwijl de prins ernaar keek, werd zijn hart klein van angst, want ze waren erg angstaanjagend om te zien.

Maar het ruige ros zei hem moed te houden. "Het is waar, Conn-eda, dat we die vurige slangen moeten passeren," zei hij. "Achteruit kunnen we niet, dus vooruit moeten we. Open nu de mand en je zult er drie stukken vlees in vinden. Terwijl ik over de slangen spring, moet jij een stuk in de mond van elk van hen gooien. Als je dit doet, kunnen we ze veilig passeren en laten we bidden dat je goed mikt, want als je de mond van een van hen mist, zal het zowel voor jou als voor mij de dood betekenen."

Dus opende Conn-eda het deksel van de mand en vond de stukken vlees en haalde ze eruit, en het ros vertrok over de verhoogde weg, recht in de richting van waar de

monsters lagen.

Toen paard en ruiter hen naderden, richtten de slangen zich op en openden hun vurige kaken, en stormden op Conn-eda en zijn paard af alsof ze hen wilden verslinden; maar de prins was er klaar voor. Toen het paard over hen heen sprong, gooide Conn-eda een stuk vlees in elk van de vlammeende monden en hij miste er niet één.

Onmiddellijk waren de slangen verzadigd, en hun hoofden zonken naar beneden, en ze lagen weer op de grond alsof ze sliepen.

Het paard landde ver achter hen op de verhoogde weg en Conn-eda hield de teugels lichtjes vast.

"Conn-eda, zit je nog steeds schrijlings op mijn rug?"

"Dat klopt", antwoordde de prins.

"Nu realiseer ik me dat je een nobele en heldhaftige prins bent," zei het ros, "en ik heb goede hoop dat we al onze avonturen zullen overwinnen met een grote beloning voor ons beiden aan het einde van de rit."

Toen gingen ze verder, en verder totdat ze bij een vlammeende berg kwamen, en de hitte ervan was erg groot.

"Zit je stevig op mijn rug?" vroeg het ruige zwarte paard.

"Ik zit stevig", antwoordde de prins.

"Verroer je dan niet. Kijk niet naar rechts, niet naar links, niet naar boven of naar beneden, want ik ga over de berg springen, en als mijn sprong ook maar een haarbreedte wordt onderbroken, vallen we allebei in de vlammen, en dat zal het einde zijn van ons dan."

Toen Conn-eda dit hoorde, greep de angst om zijn hart, maar hij nestelde zich in het zadel, en toen het paard sprong, herinnerde hij zich wat er tegen hem was gezegd en keek noch rechts noch links, noch omhoog noch omlaag, noch verroerde hij zich maar een haarbreedte.

Het goede paard droeg hem er over, maar ze waren nog niet zo hoog boven de berg toen de vlammen omhoog kwamen en aan Conn-eda's voeten en zijn kleding likten. "Leeft je nog, Conn-eda?" vroeg het paard, toen ze aan de andere kant ervan neerstreken.

"Ik leef nog maar meer ook niet," antwoordde Conn-eda, "want ik ben enorm verschroeid."

"Dat is zowel goed als slecht nieuws," zei het paard.

"Fijn, dat je nog leeft, en naar dat je zo erg verbrand bent. Neem de kolf en wrijf wat van de geneeskrachtige werking die erin zit op je brandwonden en ze zullen verdwijnen."

Dat deed Conn-eda, en meteen verdwenen zijn brandwonden alsof ze er nooit waren geweest, en huid was weer helemaal gezond.

"De ergste gevaren zijn nu voorbij," zei het ruige zwarte paard, "maar er moeten nog andere dingen worden gedaan die je misschien moeilijk vindt. Stijg nu op en rijd weer, ik kan je vertellen dat we niet ver van het paleis van de Waterkoning zijn."

Conn-eda steeg weer op, en ze reden verder. Toen kwam een kasteel in het zicht, met glanzende koepels en torentjes, en grote gouden poorten.

Hier beval het ruige ros de prins weer het licht op te schijnen.

"Nu, Conn-eda, luister goed en geef eerlijk antwoord," zei het paard, "want van wat er daarna gebeurt, hangt zowel jouw lot als het mijne af. Dus vertel me nu de waarheid, heb ik je goed gediend?"

"Niemand had me beter kunnen dienen," antwoordde de prins.

"Heb ik je leven gered of heb ik het op het spel gezet?"

"Je hebt het gered, en zonder jou zou ik het ver op de weg al kwijt zijn geraakt."

"En nu is de tijd gekomen om dat te bewijzen of je dankbaar bent of niet. Steek je hand in mijn oor en pak de dolk die je daar vindt. Vrees niet en schroom niet, maar drijf de dolk in mijn hart, want alleen zo kunt je mij belonen voor wat ik voor jou heb gedaan."

Toen de prins deze woorden van het paard hoorde, werd hij vervuld van afgrijzen. "Nooit, nooit zal ik zoiets wreeds en gemeens doen," riep hij. "Ik steek liever de dolk in mijn eigen hart dan in het jouwe."

"Als je niet wilt, dan doe je het niet," zei het ruige zwarte paard, "maar dit zeg ik je ronduit; als je dit niet doet, moeten zowel jij als ik omkomen."

Welnu, het paard praatte maar door en uiteindelijk stemde Conn-eda ermee in om te doen wat hem werd gevraagd.

"Het is goed," riep het paard, zodra de prins had ingestemd. "En nu zal ik je vertellen wat je verder moet doen. Zodra je de dolk in me hebt gestoken, trek je mijn huid eraf en ga je er zelf in. Je bent dan vrij om het kasteel in en uit te gaan wanneer je wilt, anders zou je worden gedood door de mensen daar, op het

moment dat je binnenkwam. Ga door de gouden poort in het midden en het eerste wat je ziet is een klaterende zilveren fontein. Vul de beker die je onder de steen vond met dit water en breng het terug en sprenkel het water over me heen. Dan komt alles goed. Maar oh, Conn-eda, haast je om te gaan en terug te komen, want zodra je me hebt verlaten, zullen de roofvogels zich om me heen verzamelen, en als ze me aan stukken scheuren, zal er geen verdere hulp voor me zijn."

Conn-eda beloofde alles te doen wat het ros hem had opgedragen, en toen legde hij zijn hand in de oor van het paard en vond de dolk waarover het hem had verteld. Maar hij beefde zo dat hij nauwelijks de kracht had om zelfs maar de dolk op het paard te richten, laat staan hem te steken. Maar dit was alles wat nodig was, want zodra de dolk naar hem toe was gekeerd, vloog hij naar voren, Conn-eda's hand meedragend, en begroef zich tot aan het handvat in het hart van het ros, zodat hij dood neerviel.

Toen weende de prins bittere tranen over zijn dode metgezel. Na een tijdje stond hij op en nam de dolk om de huid eraf te halen, zoals hij had beloofd; maar snijden was niet nodig, want zodra hij de huid te pakken had, viel hij als een losse handschoen uit de hand die erin zat, en de huid was zo zacht en fijn alsof hij was gelooid door de koning van leerlooiers.

Conn-eda stapte in de schuilplaats en bleef toen niet wachten, maar haastte zich naar het kasteel, zoals het paard hem had bevolen, en ging door de gouden poort naar binnen.

Binnen was een grote zaal met veel mensen die er rondliepen en bewakers bij de deur, maar niemand sprak tegen hem of hield hem tegen. In het midden van de hal was de klaterende zilveren fontein waarover het ros hem had verteld, en hier haastte de prins zich heen en vulde zijn beker met water, en toen rende hij terug in de richting waar hij vandaan was gekomen, naar waar het ros was.

Maar hoe snel hij ook was gegaan en gekomen, hij was nog net op tijd, want de roofvogels waren zich al aan het verzamelen en hij moest ze met zijn zwaard bevechten voordat hij ze kon verdrijven.

Toen sprenkelde hij het water uit de beker op het lichaam van het ros, en zodra hij dit had gedaan, gebeurde er iets vreemds, want meteen was het ros weg en daar in de plaats stond een jonge en knappe prins, en hij was zo lang en zo nobel in zijn voorkomen dat Conn-eda nog nooit iemand zoals hij had gezien. De jonge man kwam naar Conn-eda toe en nam hem in zijn armen, en de tranen stroomden over zijn gezicht, maar het waren tranen van vreugde.

"Conn-eda," zei hij, "je hebt me gered van een hard en wreed lot, en ik had niet gedacht dat ik ooit weer in mijn eigen vorm zou komen en zou leven zoals andere mannen. Ik ben de broer van de Waterkoning, en het was vanwege een wrede betovering dat ik gedwongen was rond te lopen in de gedaante van een ruig klein zwart paard. De betovering hield me vast, en alleen als iemand me terug zou rijden naar het kasteel en me door ware liefde zou doden en besprenkelen met water uit de fontein, zou de betovering kunnen worden

verbroken. Dit heb je voor mij gedaan, Conn-eda, en ik zal nooit vergeten wat ik je verschuldigd ben. En ga nu met me mee terug naar het kasteel van mijn broer, zodat hij je kan verwelkomen."

Dus gingen Conn-eda en zijn metgezel terug naar het kasteel, en daar was de vreugde zo groot dat het onvoorstelbaar was, want de betovering was verbroken en de jonge prins was weer teruggekeerd naar zijn koninkrijk.

De Waterkoning heette Conn-eda welkom en beloofde hem graag de gouden appels, het grote zwarte paard en de magische jachthond Samur. Niets zou hij Conn-eda hebben geweigerd omdat hij zijn broer van zijn betovering had gered.

Er werd een groot feestmaal voorbereid en er werd geschreeuwd en gejuicht, en de Waterkoning smeekte Conn-eda dat hij daar zou blijven tot de tijd die hem voor zijn zoektocht was gegeven bijna voorbij was.

Hier stemde de prins graag mee in, en hij bleef daar met de Waterkoning en zijn broer tot er bijna een jaar en een dag verstreken was, en toen vertrok hij naar het koninkrijk van zijn vader. Hij reed op het grote zwarte paard, en in zijn boezem droeg hij de gouden appels, en de toverhond Samur rende naast hem. Hij reed en nu was de weg vrij en niets hield hem tegen. Zo kwam hij terug naar zijn huis, en daar, op de hoge toren, zat de slechte koningin nog steeds, tarwe prikkend met haar spinstok.

Hoewel het een zwaar jaar was geweest, verheugde haar hart zich, want ze twijfelde er niet aan dat prins Conn-eda dood was en dat haar eigen zoon in het

koninkrijk zou regeren. En toen, op de laatste dag van de weddenschap, keek ze uit de toren waar ze zat, en daar kwam Conn-eda aanrijden op het zwarte paard, met de hond naast hem, en haar vermoeden was juist dat hij ook de appels bij zich had.

Toen waren haar woede en angst zo groot dat ze zich van de toren naar beneden wierp en zo op ellendige wijze omkwam.

Maar Conn-eda liet de kippenvrouw halen, die eigenlijk een prinses was, en toen hij haar zag, was ze zo knap en eervol, en bovendien zo teder, dat zijn hart naar haar uitging en hij niets liever wilde dan met haar trouwen.

Hierin stemde ze toe, en ze trouwden met grote pracht. De Waterkoning en zijn broer kwamen naar de bruiloft en de derde prins, die bij haar in de buurt had gewoond, kreeg een hoge positie aan het hof, en zo leefden ze allemaal, voor altijd, in grote liefde en geluk!